

אינו טוב הגמור וזה כשנגמר ימיו בטוב ומזרר*שראוי לו לזרר לפי שורש נשמתו נקלץ ועומד כולו במקום טהרה. וזה וביום השמיני היינו עולם התיקון המכונה לשמיני אז ימול בשר ערלתו היינו נקלץ מקום הטומאה וכולו עומד במקום טהרה:

פרשת אחרי

במדרש

נעשה אדם אמרו מה"ט וכו' * (חסד כאן המאמר). הנה נראה לפרש מקודם הכחוב איש איש * לא חקרונו לגלות ערוה דכפול הוא הלשון ובגמרא חגיגה * דריש מינה לרבות וכו' אולם גם כפשוטו צריך פירוש מלבד הדרשא וגם מיותר כל הקרא הזה דברי מבאר והולך כל הערות ולמה לי הכלל. אך דמבואר בשי"ס * דאדם צריך לשמור גופו בבריאות בדכתיב * ושמרתם נפשותיכם וגם * מצינו בכלל שאמר איזל לגמול חסד עם אכסני' דא הוא נשמה וכניח הוא שאוכל לשווע נפשו שיוכל לעסוק בתורה אך מאד בן אמת שצריך לשמור בבריאות אבל בעיקר הוא שמירת נפשו השכלית ושלל יבקע בחלואי האכילה וכדומה ולזה הזהיר הכחוב שמירת בריאות גופו בלשין * ושמרתם נפשותיכם לקורות כי גם בעת קיום וחיוזוק גופו לעבודת השם צריך מאד שמירה שלא יוזק חיו הנפש ורק שיהיה יחדו הגוף והנפש יתחזקו באכילה או שארי ענינים המלערך הכרחי לקיום האיש' צעוקי. והנה באמת מי שעושה כן הוא עובד ד' וגם צעסקו בעניני העוה"ז ומאמר הכחוב * בכל דרכיך דעכו וזה מוילא נ"ק מהאכילה מעיני העוה"ז כי כל חכלית עוה"ז נברא רק לצורך האדם בעובד ד' ואם האדם משתמש בדברי העוה"ז כגשמים לצורך גבוה בא הדבר לחליתו שגשבילו נברא וס"ק שבו נחלס כי בכל דברים שבעולם יש איזה נ"ק שמתחייבו כי בדבר ד' נעשה הכל ובעשרה מאמרות והמאמר הוא החיות של אותו הדבר הנברא ואם האדם עושה מצוה באיזה דבר נחלס הקדושה וחיות של אותו הדבר. והנה לזה מצינו בחוסי"ק שאכילת ת"ח נקרא מצוה וכמו שמיני גבי יתרו שאכלו לפני אלקים ולא כמו שחשבו הפלוסופים שאכילת גריעות ופחיתות הוא' באדם עד שהכחמים שבהם אמרו שהוא יוחר מגוה מהיציאה לחוץ שזה מוילא הפסולת וזה מכנים הפסולת אולם הם דברו בנפשם האומלל שהוא רק נפש הכהמים ודבוק עם הגוף ואין נפשם מותר על הגוף רק שיש בנפשם ג"כ השכלה אפס קצת אבל אין לו עינים להוילא נ"ק

מהמאכל ולזה האכילה פחיתות אללם שהוא דבר מגוהם ע"ה פסולת אבל אמתו עם הקדוש זרע ישראל אשר כל מגמתו לעבוד ד' ולגלות מלכותו על כל ובאכול האדם לחזק נפשו הקדוש לתורה ולעבודה מחספך המאכל הגשמי לרוחני לעבוד ד' בכחו ובאמצעות המאכל וס"ק נחלס לשורשו אשר בשביל זה נבראו להגלות ע"י כבוד השם ע"י עמו ישראל אך אם חיו אין האדם מכין רק לחלואי יבקע חיו נפרד הקדושה ולא לחלית ונתגלה פחיתות וערוה המאכל. וזה כוונת הכחוב איש היינו הנקרא איש שהוא בחי' דבר יחסי * כחחזק וכו' לאיש איש גבור חיל וכו' איש בתורה מכונה על גודל הכח והזריזות ולזה אמר הכורה איש שהוא איש זהיר וזריז אל כל שאר בשרו לא יקרב לגלות ערוה היינו לכל הקרוב לבשרו היינו כל הנאות וכסופין דעלמא דין לא יקרב לגלות ערוה ופחיתות שבעוה"ז ורק אדרבה יעשה הכל לשי"ס ואז יוילא יקר מוולל והגשמי יעשה רוחני שגם בדברים הגשמים יעבוד השם יתעלה ויעלה הניק לשורשם. ויותר יש להסביר הדבר עפי' דמבואר בספרי מוסר דעיקר התאווה הוא תאוה המשגל וזה הכחוב להזהיר דאפי' לשאר בשרו דשאר זו אשתו כמבואר בשי"ס * אפי' לאשתו לא תקרב לגלות ערוה כי חיו בזה נדמה לבכמה כמבואר * ביוסי"ק על פסוק אל תהיו כסוס וגו' ודומה למגלה ערוה ורק כוונת האדם בזה לקיים כמין או לקיים מצוה עונה כמבואר בשי"ס * אפי' :

פרשת קרושים

בפסוק

קדושים תהיו וגו' ופירש"י ז"ל דכוונת להיות גדור בעריות דאז נקרא קדוש וברמב"ן ז"ל כתב פ"י קדוש להיות קדוש בכל ענינו דאדם יוכל לקיים כל החורה ולכיות נכל ברשות החורה ולכן הזהיר הכחוב שיח' קדוש שצריך מלוא החורה להיות פרוש ומובדל מגשמיית יע"ש. ולע"ד לפרש כך קדושים תהיו דרך זה דכנה מצינו שהקב"ה נקרא קדוש כמאמר הכחוב כי קדוש אני ד' ובאמת בקב"ה לא שייך כלל שום מדע ואפי' קדוש וכל הכנויים המה מה שמגלה בפעולותיו והנה כשיח כל חכלית הבריאה בשביל ישראל וכל מדע שישראל מקיימים אות' מדע עושה הקב"ה מכנה שמו כן ולכן אמר הכחוב קדושים תהיו כי קדוש אני ד' היינו שחיו מקדשים עצמיים כדי שהשם ית' יכנה קדושתו עליהם :

בפסוק

ויאמר מה לי לדמות לדיוקים שלא פגמו משא"כ
אני וחומא כל יחגאש וזה כוונת הספוק לנפש לא
יסמא בעמיו גם שכמעט כבשח אעפ"י לא יסמא
ויחייאש ח"ו מן תשובה כי הרושם קדושכ נשאר ויכול
בקל לחזור לשרשו ולכן לא יסמא נפשו ח"ו. וזה מאמר
חז"ל אל תהי רשע בפני עצמך ורק תאמר אעפ"י
שהטאתי ימחול לי הקב"ה ע"י התשובה ויכ"י נקרא
ידיד כנ"ל כ"א לשארו ביינו בגוף שנקרא שארו*כמ"ש
בכלות שארך בעניני בגוף מותר להחזיק עצמו לעמא
ושלא ליסנות ממותרות עוב"ז לאביו ולאמו ביינו
לדד חלק בגופניות שבו מלך חב ואם יסמא ולריך
לשמור היטב שלא יסמא בחלק בגופני הניתן לו מאב
ומאם ולאחותו לשון מאחש הקרעים שהוא לשון
דיבוק ביינו לדיוקות כעצמי שבו בתולה שלא קיבל
עדיין עול חורס לכיוון נקרא כלס מאורסס לבחי' זו
מותר לעמאות עצמו ולעיין כי אינו בגדר השלימות
ובולו מלא פגמים ולריך חיקון אבל לעורך גבוה לא
יסמא וק"ל:

בפסוק

ובבאחש את עומר וגו'. ולבאורס חיצה
ייעפנו בכסן הוא למותר אך י"ל דהכס
כחיב תמחרת השבת וסכוונס על מחרת הספסח ולמס
קראכו הכורס לפסח שבה אך הכס מזוחר בספרים
דעומר נגד בחי' שערות הראש שמכוון לנגד בחי'
שיעורין וגבול ולכן הוא בבחי' למאס וכל למאס
הוא בחי' דין כידוע משום *דבמארים סיחס הארס
גדולס כמ"ש *אני ד' יולא וכו' הארס בחחק יד ללחח
ממארים מן הקליפס הקססה אך לא כ"י האור יכול
לסבול בחיך העולם ולכן לא כ"י רק לשטס ואח"כ
נחלמס האור ונחלבש במדריגס אחר מדריגס כדי
שנוכל מחוך הסמלומים והשיעורים לסבול האור ולכן
סופרים ספירה ללמאס האור בגבול ושיעור וזה נקרא
עומר רישא ולמסס בסקליות הוא בבחינת גבורס אך
בשרשו מכונס רישא*כתלג חיוור ושער רישכ כעמר
נקי וכנס כחיב*אח האלק ושימ וחמסה וע' וסירשו
בספרים דכיינו השערות *ח"ל מכר"ש וויטאל*(חסר
סמאמר):

והנה

העומר מנוסה בייג נפס וייג פעמים נפס
בגי' אלק ושבע מאות וחמשים וחמסה
זה מרומז על האלק*ושבע מאות נק' דז"א וה' הוא
כ"י דז"א שסס מכופלים עשרס ס' כ"י הוא חמשים
ושבעים לא מזכר כידוע *שהנק' לא מקבלת חסדים
רק בשבעות ולכן נחסר כאן השבעים ובשבעות
שנמחקת חקבל השבעים כידוע וזה וסבאחס כ"י
עומר ר"ק דהכס*עמר ר"ק בגי' אלק שימ ועס כג'
חיבות

בפסוק *וי חצונו זבח חורס וגו' לרענכס
*חצומוסו. ונלע"ד לפרש עדיש בש"ס

כל כצנח יארו כאלו ככדכו להקביס בשני עולמות
וסכס מזוחר שבמלות אשר הי"ר כרוך אחריו בתחיות
לריך האדס לבטל כה הכאוכ עד שלא יכ"י לו רלון
לזכ וזמ"ש כרמזים ז"ל*דמלות שנתיות שאינס עפ"י
כשכל לריך האדס לומר אפשי ככשימ ומה אששס
אני שבעמים גור עלי אבל במלות שכליות כמו
לכסר מגולס וניאוף לריך האדס לשבור חליותיו
שלא יהי לו רלון כלל לדבר תלוה כי כחמס השכל
מחייב מלכס זו לכרחיק מגול וניאוף רק הי"ר
בתחיותיו מכניס בו רוח שמוס כמאמר חז"ל*אין
אדס עובר עביר' אלא"כ נכנס בו רוח שעות ולריך
לשבור החליות עד כדי שיכס בשכלו מואס בכתחיות
ולכן אמר ככחוב וכי חצונו זבח חורס ביינו שחמנעו
מעבירות וחצונו הי"ר כשכיל ר' חס לר' לרענכס
חצומוסו ביינו שלא יהי כדבר מלך מלות ד' נכד
רק שימאס אללו כעבירס וכי מרלנו מלכד כמליס
רק מרלנו ימאס ככתחיות:

גם

יש לפרש וכי חצונו וגו' דהכס חורס כח
כנעסס לאדס נס כמשיכ*חז"ל ארבעה לריכים
לכודות אך זה יוחר עוב אס הקביס מליל לאדס
לבא לירי סמלפס ע"י נס ורק הקביס כרויח משמחו
ככיתו ככל עוב וקרבן הכורס הוא כרלון כנס
שאנו מקריב כפועל רק לכודות והלל לר' על כל
נשימס ונשימס. חס פ"י הספוק וכי חצונו זבח חורס
יכ"י ע"ד לרענכס שלא כצולו כלל כפועל לירי
סמלפס וככלס מרע ורק שיכ"י כל עוב חמיד וסחורס
חצח כרלון ככודות לר' כנ"ל:

פרשת אמור

בפסוק

לנשס לא יסמא בעמיו כי אס לשארו
וגו'. ונלע"ד לפרש עפ"י מס ששנעתי
ממור' מוכ' יוסלי כורוויפן מטיג שאמר בעמיו
מלשון כבי' כמ"ש*אחרים לא עממוכוו ששנעמוכוו מלשון
כבי'. ולכן י"ל לפרש שאפילו ח"ו האדס חטא*יעססה
תשובה ולא יחייאש לומר שכבר סימא נפשו ח"ו
אסור לומר כן כי אפ"י מרד כל ימיו יעסס תשובה
באחרונס מוחלין לו ונקרא ידיד כמזוחר כרמזים ז"ל
כלכות תשובה ולכן אל יאמר אדס ח"ו שכבר עימא
נפשו לא יועיל תשובה כי זה אינו כנ"ל ורק כסככס
פוכ"ז יכ"י ככבר *בו ואס רואס לריקים מחככגיכ
בעניני כנאח העולם כהרומס ירחיק עצמו ממוחרת